Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β΄.—Τόμος 23ος | *Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1916* | *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 30*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ **JULES CHANCEL**

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄. (Συνέχεια)

Οἱ νοσοκόμοι ὅμως ἐπρόσεχαν καὶ ἅμα τὸν εἶδαν ἐς αὐτὴ τὴν κατάστασι τῆς παραφορᾶς, στὸ νέο παροξυσμὸ τῆς τρέλλας, τὸν ἔπιασαν.

Ὁ Ἀγκλὰς τότε ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ μεγάλη θύρα, κ' ἐνῷ τὸ δυστυχισμένο παιδὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν βρίζῃ καὶ νὰ τὸν ἀπειλῇ, ἀνέβηκε στὸ γραφεῖό του, γιὰ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὴν Πεπίτα.

«Νὰ ἰδοῦμε, ἐσιλλογίζετο, τί θὰ κάμῃ κι' αὐτὴ ἡ γελοία; Ἔχει πραγματικῶς τὴν ἐπιρροὴ ποῦ λέει;»

* * *

Ἐβράδυαζε, ἐνύκτωνε, κ' ἡ ἀνησυχία τοῦ Ἀγκλὰς ἐμεγάλωνε...

Κάθε φορὰ ποῦ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἔρχεται ἡ Πεπίτα, ἄκουγε ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὸ θάλαμο, τὶς φωνές, τὶς βρισιὲς καὶ τὶς κατάρες τοῦ μικροῦ Ἐρρίκου.

«Ταξείδι μὲ ἁμάξι ποῦ τὸ ἔσερνεν ἕξη μουλάρια...» (Σελ. 238 στ. γ΄.)

Δέκα ὧρες ἐκτύπησε τὸ ρολόγι τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας. Ἔπειτα δεκάμυσι... ἔντεκα... ἐντεκάμυσι... Ἐπιτέλους ὁ Ἀγκλὰς ἄκουσε ἀπὸ τὸ δρόμο τὸ σάλπισμα καὶ τὸ τὲφ-τὲφ ἑνὸς αὐτοκινήτου.

— Αὐτὴ θὰ εἶνε! ἐφώναξε. Δόξα σοι ὁ Θεός!

Δὲν ἔκαμε λάθος. Σὲ λίγα λεπτά, μιὰ μεγαλοπρεπὴς λιμουζίνα πέρασε τὴν καγγελόπορτα τῆς βίλλας καὶ σταμάτησε στὴν εἴσοδο. Ὁλόκληρος ὁ κῆπος εἶχε φωτισθῇ ἀπὸ τὴ λάμψι τῶν δυνατῶν της φάρων. Ἀπὸ τάμάξι κατέβηκε ἡ Πεπίτα, ἀκολουθουμένη ἀπὸ δυὸ ἀνθρώπους. Ὁ Ἀγκλὰς ἔτρεξε νὰ τοὺς προϋπαντήσῃ καὶ ἡ Πεπίτα τοῦ εἶπε:

— Τοὺς στέλνει ὁ γιατρὸς Περέζ, νὰ πάρουν τὸν τρελλό.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Περέζ, σοβαροί, καλοντυμένοι, ἐχαιρέτησαν τυπικά, καὶ ἔπειτα ὁ ἕνας εἶπε:

— Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ πάρουμε τὸν ἄρρωστο, ἅμα ἡ Ἐξοχότης Σου διαβάσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ὁ Ἀγκλὰς, χωρὶς νὰ παραξενευθῇ ποῦ τὸν τιτλοφοροῦσαν «Ἐξοχότητα», γιατὶ ἤξερε ὅτι αὐτὸ ἦτο τοῦ τόπου, ἐπῆρε τὸ χαρτὶ ποῦ τοῦ ἔτεινε ὁ ἀπεσταλμένος καὶ τὸ ἐδιάβασε.

Ἦταν ἀπόδειξις γιὰ ἕξη κουτρέϊς, δηλαδὴ γιὰ δέκα περίπου χιλιάδες φράγκα. Ἐκατάλαβε.

«— Διάβολε! εἶπε ὁ γιατρὸς Περὲζ εἶνε προφυλακτικὸς ἄνθρωπος: προπληρώνεται!»

«Ὁ Ἀλβαράδο τῆς ἔδειξε τὸ παρθένο δάσος...» (Σελ. 238, στ. γ΄.)

Καὶ σιγώτερα ἐπρόσθεσε :

«—Ἂν εἶνε νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς γιὰ πάντα ἀπὸ αὐτὸ τὸ διαβολόπαιδο, δὲν εἶνε ἀκριβά.»

Ἄνοιξεν ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, ἔβγαλε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἀπεσταλμένο.

Αὐτὸς τὰ ἐμέτρησε προσεκτικά, τὰ ἐκύτταξε καλὰ στὸ φῶς, καὶ ἐπὶ τέλους, τὰ ἔχωσε στὴν τσέπη του καὶ εἶπε :

— Εἴμαστε στὴ διάθεσι τῆς Ἐξοχότητός Σου!

— Ἐλᾶτε! ἔκαμεν ἁπλῶς ὁ Ἀγκλάς.

Καὶ ὡδήγησε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Περὲζ στὸ θάλαμο, ὅπου ἦταν φυλακισμένος ὁ Ἐρρῖκος.

Ὅταν εἶδε τὰ ἄγνωστα αὐτὰ πρόσωπα, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἐνόμισε ὅτι ἦταν ἀστυνομικοὶ καί, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἔσωζαν, ὥρμησε πρὸς αὐτοὺς φωνάζων:

— Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἐξορκίζω, βοηθῆστέ με νὰ ἐκδικηθῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!.. Δὲν τὸν γνωρίζετε!.. Εἶνε ἕνας κλέφτης, ἕνας κακοῦργος καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω!

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο, γιατ' ἡ φωνή του πνίγηκε στὸ λαιμό του.

Μὲ ταχύτητα κ' ἐπιτηδειότητα, ποῦ μαρτυροῦσαν μεγάλη πεῖρα 'ς αὐτὴ τὴ δουλειά, οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἅρπαξαν τὸν ἄρρωστο δυνατά, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν πονέσουν καθόλου, τοῦ βούλωσαν τὸ στόμα, τοῦ τὰ χέρια του ἀπὸ πίσω, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω.

Τὸ αὐτοκίνητο περίμενε στὴν εἴσοδο τῆς βίλλας. Χωρὶς μιλιά, ὁ ἕνας ἄνοιξε τὴ θυρίδα, ὁ ἄλλος ἔχωσε μέσα τὸ παιδί, ἔπειτα ἀνέβηκαν κι' αὐτοί. Τὸ ἀμάξι ἐξεκίνησε. Τὰ χαλίκια τοῦ κήπου ἔτριξαν κάτω ἀπὸ τοὺς τροχούς του. Καὶ σὲ λίγο χάθηκε στὸ σκοτάδι.

Ὄρθιος ὁ Ἀγκλὰς ἐκεῖ ἔξω, κύτταζε μὲ μεγάλη χαρά, μὲ βαθειὰ ἀνακούφισι τὸ φῶς τῶν φαναριῶν, ποῦ ἀπεμακρύνετο ὁλοένα στὸν παραθαλάσσιο δρόμο.

Ἡ Πεπίτα τὸν ἐπλησίασε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ πίσω καὶ μὲ φωνή, ποῦ τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὴν κάμῃ γλυκειά, τὸν ρώτησε:

— Εἶσθε λοιπὸν εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα;

— Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ὁ κακοῦργος· ἀλλὰ φύγετε γρήγορα, γιατὶ θὰ χάσετε τὸ βαποράκι τῶν δώδεκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ Κολέττα στὴ φαζέντα.

Ἡ πιὸ χαρακτηριστικὴ βραζιλιανὴ ἐξοχὴ εἶνε στὰ νότια τοῦ Μίνας—Γκεράες. Ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ δασώδης χώρα κατέχεται ἀπὸ λίγους μεγάλους κτηματίες. Κι' ὁ σημαντικώτερος ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ χοντρὸς κ' εὔθυμος Ἀλβαράδο, ὁ θετὸς πατέρας τῆς Κολέττας. Ἔχει ἐκεῖ μιὰ φαζέντα, ἕνα κτῆμα μεγαλήτερο κι' ἀπὸ μιὰ ἐπαρχία τῆς Γαλλίας.

Μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὸ ὑπερωκεάνειο, ὁ κτηματίας κ' ἡ γυναῖκά του ἀνεχώρησαν εὐθὺς γιὰ τὴ φαζέντα, κατευχαριστημένοι ποῦ εἶχαν μαζί τους καὶ τ' ὡραῖο ἐκεῖνο κοριτσάκι, γιὰ νὰ τοὺς τὴν στολίζει μὲ τὴν ξανθὴ εὐμορφιά του.

Ἀφότου βρῆκαν τὴν Κολέττα, γιὰ νὰντικαταστήσουν τὰ παιδιὰ ποῦ ποθοῦσαν, τίποτα πιὰ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῶν πλουσίων Βραζιλιανῶν.

Στὴ φαζέντα, ὁ Ἀλβαράδο αἰσθάνετο τὸν ἑαυτό του ἐλεύθερο κ' εὐτυχισμένο. Στὴν ἀγρία ἐκείνη χώρα μὲ τὰ παρθένα δάση, τὴν ἀπομακρυσμένη ἀπὸ κάθε κέντρο, ἦταν βασιληᾶς ἐπάνω σὲ

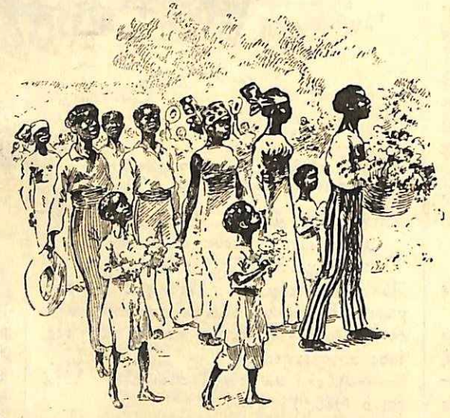

«Τὸ ἀνθοστόλιστο αὐτὸ καλάθι, μὲ μεγάλη πομπή...»

χίλιους διακοσίους ὑπηκόους, ἐργάτες ἢ δούλους. Στὴ Βραζιλία, κάθε φαζέντα ἀποτελεῖ κόσμο χωριστό, αὐτοτελῆ. Οἱ ἄνθρωποί της σπανίως βγαίνουν παραέξω. Μόνος ὁ κύριος τοὺς κρατεῖ σὲ τάξι καὶ πειθαρχία. Μεταχειρίζεται τὴν ἐξουσία του, ὄχι μόνο γιὰ νὰ γίνεται τακτικὰ ἡ ἐργασία, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ζοῦν μὲ εἰρήνη οἱ ἐργάτες. ποῦ εἶνε συνήθως «κάθε καρυδιᾶς καρύδι». Ἡ ἀστυνομία δὲν ἐπεμβαίνει, δὲν ἀνακατεύεται στὴ φαζέντα. Τὴ θεωρεῖ σὰν ἕνα μικρό, ξένο βασίλειο, ποῦ τὸ κυβερνᾷ ὅπως θέλει ὁ ἰδιοκτήτης.

Ἄ, πόσο ἀγαποῦσε τὸ βασίλειό του ὁ σενὸρ Ἀλβαράδο! Κ' εἶχε δίκηο νὰ τἀγαπᾷ, ὄχι μονο γιατὶ εὑρίσκετο σὲ μιὰ θαυμασία θέσι, ἀλλὰ καὶ γιατὶ εἶχε ὅλες ἐκεῖνες τῆς ἀνέσεις καὶ τὶς εὐκολίες, ποῦ τὶς παραμελοῦν συνήθως οἱ Βραζιλιανοί, ὅσοι δὲν ἐταξείδευσαν στὴν Εὐρώπη.

Τὸ σπίτι τῆς φαζέντας,—ἡ βίλλα Μπόα - Βίστα,—ἦταν μεγάλο, τετράγωνο, ἁπλούστατο, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐχάριστο γιὰ κατοικία, μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες ταράτσες καὶ τὶς βεράντες του. Κτισμένο στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμιοῦ, χειμάρρου καλλίτερα, ποῦ κατρακυλοῦσε ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βουνὸ καὶ διατηροῦσε μιὰ δροσιὰ πολὺ σπάνια 'ς ἐκείνη τὴ χώρα, ὅπου κοὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη, τὸ θερμόμετρο δείχνει 36 βαθμοὺς στὴ σκιά,—τὸ σπίτι τῆς φαζέντας ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα ὡραῖο κῆπο ὅλο πορτοκαλιὲς καὶ βανάνες. Ἀκόμη καὶ στὶς ταράτσες ἑδλεπες μικροὺς φοίνικες χαριτωμένους, μὲ κορμοὺς ὁλόϊσιους καὶ φυλλωσιὲς σὰν ὀμπρέλλες.

Ἡ Κολέττα ἔμεινε προπάντων καταγοητευμένη, ὅταν ὁ κτηματίας τῆς ἔδειξε τὸ παρθένο δάσος ποῦ ἐτριγύριζε τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς, γιατὶ οἱ ἀγροὶ αὐτοὶ εἶχαν ἀνοιχθῇ μὲ κόπο μέσα στὸ δάσος. Ἦταν πραγματικῶς ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα θεάματα τῆς φύσεως. Μιὰ θάλασσα ἀπὸ θαυμασία βλάστησι, ποῦ κρύβει μέσα της πλούτη ἀφάνταστα. Στὴν ἀρχή, ὅταν μπαίνῃ κανεὶς 'ς ἕνα τέτοιο δάσος, δὲν διακρίνει σχεδὸν τίποτα. Δὲν ἔχει κανένα ὡρισμένο σχῆμα ὁ ὄγκος ἐκεῖνος τῆς πρασινάδας, τὰ πελώρια ἐκεῖνα τείχη τῶν δένδρων, ποῦ τὰ ἑνώνουν πυκνοὶ κισσοί, καταστόλιστοι μὲ πολύχρωμα λουλούδια. Ὁ ἥλιος δὲν εἰσχωρεῖ ἐκεῖ - μέσα. Μόλις χρυσώνει ἐπάνω τῆς τῶν δένδρων, ἐνῷ ἀπὸ κάτω βασιλεύει ἕνα μυστηριῶδες ἡμίφως, σὰν ἐκκλησιᾶς, σὰν θαλασσινῆς σπηλιᾶς, ποῦ δίνει μιὰ φανταστικὴ εὐμορφιὰ 'ς ὅλα τὰ πράγματα.

Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν ἐντύπωσι ποῦ ἔκαμε στὴ μικρὴ Παριζιάνα τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ θέαμα.

Ἄλλως ἡ Κολέττα ἦταν καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὸ σταθμό, μ' ἕνα μεγάλο ἀμάξι ποῦ τὸ ἔσερναν ἕξη μουλάρια, ἡ συνοδεία τῶν ὡπλισμένων ὑπηρετῶν, τὸ θέαμα τῆς ἀγρίας ἐξοχῆς, ὅπου οἱ καλλιεργημένοι ἀγροὶ ἐπρόβαλλαν ὁλωσδιόλου ἀνέλπιστα, ἐξαφνικά, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γιὰ τὴ μικρὴ Παριζιάνα τὸ θέλγητρο τοῦ νέου.

Ἔπειτα ποῦ ἔκαμε, μαζὶ μὲ τὸν Ἀλβαράδο, τὸν πρῶτό της περίπατο ἀνάμεσα στοὺς ἀγρούς, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλο θαυμασμὸ μπροστὰ στὶς ἀπέραντες ἐκεῖνες ἐκτάσεις, ὅπου τὸ ζαχαροκάλαμο πρασινίζει ἕνα χῶμα σκοῦρο, ὑγρὸ πάντα, ἐνῷ ἐπάνω, στὰ ἡλιοφώτιστα ψηλώματα, σὲ χῶμα ἀνοικτότερο, στεγνό, λάμπει τὸ γυαλιστερὸ σὰν ἀπὸ μέταλλο φύλλωμα τῶν καφοδένδρων.

Ὁ ἡράκλειος Ἀλβαράδο ἐφαίνετο πὶὸ εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἐντύπωσι τῆς Κολέττας, παρὰ γι' αὐτὴ τὴν ἀκμὴ τῶν φυτειῶν του.

— Φαντάσου, ἀγαπητή μου, ἔλεγε τὸ βράδυ στὴ γυναῖκά του μὲ συγκίνησι, ὅτι ἡ Κολέττα χειροκρότησε ὅταν εἶδε τὸν ἀγρὸ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Μόρρο ντὲλ Καστέλλο. Τί χαριτωμένο κοριτσάκι!

— Τί χαριτωμένο κοριτσάκι! ἔλεγε κ' ἡ ἡσυχη Βραζιλιανή, ποῦ εἶχε ξαναρχίση τὴν ἀμέριμνη ζωή της καὶ περνοῦσε ὁλόκληρες ἡμέρες ἀεριζομένη στὴ βεράντα, χωρὶς νὰ τὴ μέλῃ γιὰ τίποτε. Ὁ ἄντρας της εἶχεν ἀναλάβη τὴ φροντίδα νὰ διατκεδάζῃ τὴ μικρὴ Παριζιάνα. Κ' ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ εὐχαριστημένη στὴ φαζέντα του.

***

Δυστυχῶς, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, ἅμα τὸ θέλγητρο τοῦ νέου ἐπέρασε, ἡ Κολέττα ἄρχισε νὰ βαριέται τὴν ἡσυχη καὶ μονότονη ζωὴ τῆς ἐξοχῆς. «Ὡραῖα εἶνε κ' ἐδῶ, ἔλεγε στοὺς θετούς της γονεῖς,ἀλλά... κάμποσο μακρυὰ ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ 'Εφφέλ!»

Καὶ ὅμως, τὸ σπίτι ἦταν μεγάλο, εὐχάριστο, ἀνοικτόκαρδο, μὲ τὶς ἀπέραντες σάλες του, ἐπιπλωμένες μὲ ψάθινα καθίσματα, καὶ μὲ τὶς καταπράσινες ταράτσες του. Τῆς εἶχαν δώσῃ ἕνα ὡραῖο δωμάτιο, δίπλα στῆς κυρίας Ἀλβαράδο, στρωμένο μὲ ψάθα τοῦ ρυζιοῦ καὶ στολισμένο παντοῦ μὲ πολύχρωμες πεταλοῦδες, ποῦ εἶχε πιάσῃ γι' ἀγάπη της ὁ Ἀλβαράδο.

Καθεμέρα, ὁ καλὸς ἄνθρωπος τῆς ἐπρόσφερε κι' ἀπὸ μιὰ διασκέδασι καινούργια. Τὴν ἔβγαζε περίπατο πότε μὲ τἄλογο, πότε μὲ ταμάξι, πότε μὲ τὸ ῥορεῖο. Τὴν πήγαινε νὰ βλέπῃ τὰ κυνήγια καὶ τὰ πανηγύρια τῶν μαύρων. Τὴν ἔπαιρνε μαζί του, ὅταν τριγύριζε τὰ χωριὰ τῶν ἀποίκων. Ἀλλὰ μ' ὅλες αὐτὲς τὶς διασκεδάσεις, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἡ Κολέττα ἔγεινε μελαγχολική. Νοσταλγοῦσε τὸ Παρίσι, τὴν ὁδὸν Ντὲλά - Παί, τὰ σαλόνια τῶν δοκιμῶν, τὶς ὡραῖες κυρίες ποῦ τῆς πήγαιναν μπομπόνια, ἀκόμη καὶ τὴν κυρία Ρετζίνα, ποῦ τῆς ἔδινε καμμιὰ φορὰ καὶ κανένα μπατσάκι.

Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι διασκέδασις χωρὶς ἐργασία προτήτερα, χωρὶς κόπο, δὲν εἶνε πιὰ διασκέδασις. Πρέπει νὰ κουραθῇ κανείς, γιὰ νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἀνάπαυσι. Ἂς παρηγορηθοῦν λοιπὸν ὅσοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργάζωνται γιὰ νὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους. Εἶνε πιὸ εὐτυχισμένοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποῦ ζοῦν αἰωνίως στὴν ὀκνηρία, στὴν ἀργία, καὶ

ποῦ ἡ ζωή τους δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὴ διασκέδασι. Αὐτοὶ στενοχωροῦνται συχνά, ἐνῷ ἐκεῖνοι ποτέ. Καὶ τὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεως, τῆς διασκεδάσεως, τὶς ἀπολαμβάνουν ἀληθινά.

«Ἄχ! ἐσυλλογίζετο ἡ φίλη μας Κολέττα τἀπομεσήμερα τἀτελείωτα, ποῦ τὰ περνοῦσε ξαπλωμένη 'ς ἕνα ψάθινο καναπέ, περιμένουσα νὰ πέσῃ ὁ καυστικὸς ἥλιος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἔξω,—ἄχ, ἂς εἶχα τοὐλάχιστο ἐδῶ τὸν Ἐρρῖκο, νὰ μοῦ κρατῇ συντροφιά! Ἀλλὰ ἔτσι... ὁλομόναχη! Δὲν εἶνε κανένας στὴν ἡλικία μου, νὰ μιλοῦμε. Ἡ μικρὲς ἀραπίνες δὲν ξέρουν τὴ γλῶσσά μου, οὔτ' ἐγὼ τὴ δική τους, κ' ἔπειτα γελοῦν ὅλη τὴν ὥρα σὰν ζωάρια ποῦ εἶνε!»

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἡ Κολέττα ἔπλητε καὶ μελαγχολοῦσε ὁλοένα περισσότερο. Εἶχε ξῆ μῆνες τώρα ποῦ ζοῦσε στὴ Μπόα - Βίστα κ' ἡ ζωὴ τῆς ἐφαίνετο ἀνυπόφορη.

Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν εἶχε περάσῃ. Ἦταν Φεβρουάριος, δηλαδὴ καλοκαῖρι, γιατὶ στὴ Βραζιλία, ποῦ εἶνε στὸ ἄλλο ἡμισφαίριο, ἔχουν καλοκαῖρι ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε χειμῶνα καὶ ἀντιστρόφως.

Ἕνα πρωί, στὶς δέκα, ἡ Κολέττα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὡραία· ζεστὴ πάντα, ἀλλὰ μ' ἓν ἀεράκι ποῦ ἐμετρίαζε τὴ θερμοκρασία καὶ κουνοῦσε φαιδρὰ τοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

Η ΚΑΛΑΜΙΑ

Μιὰ φορά, ποὺ τὰ καλάμια τῆς ἀκροποταμιᾶς τὰ εἶχε ἀλαλιάσει στὸ φύσημα ὁ ἄνεμος, καὶ τὰ ἐλύγιζε, καὶ τὰ ἔγερνε, μὲ μπλεγμένα τὰ αἰχμηρά τους φύλλα ὅλα μαζί, στὰ φουσκωμένα νερὰ τῆς ρεμματιᾶς,—ἦτανε ἕνας χειμῶνας ὅλο ἀέρα καὶ βροχή,—ἕνα καλάμι ὀρθώθηκε ἀνάμεσα 'στὰ ἄλλα καὶ τοὺς εἶπε: «Βρέ, τί φοβᾶσθε; Τὸν ἀέρα φοβᾶσθε καὶ σκύβετε ἔτσι; Μὰ μήπως εἶνε τίποτα ὁ ἀέρας; Ὅπως γέρνετε τώρα ὅλα μαζί, ἔτσι σταθῆτε ὄρθια ὅλα μαζί. Ἀγκαλιασθῆτε, δεθῆτε φύλλο μὲ φύλλο, χέρι μὲ χέρι! Νὰ ἰδοῦμε. Θὰ μᾶς γέρνῃ τότε ὁ ἄνεμος;» Κανένα καλάμι ὁμως δὲν ἀπήντησε· ἐροβώνταν τὸν ἄνεμο, τὸν ἔτρεμαν: Τὴν περασμένη ἡμέρα ἡ ρεμματιὰ εἶχε περάσῃ 'μπροστά τους μιὰ σπασμένη βαλανιδιά.—Ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν ἐροβήθηκε τὸν ἄνεμο· σηκώθηκε ὀρθό, μιὰ ὀργιὰ παραπάνω ἀπὸ τἄλλα, ποὺ ἔσκυβαν τώνα ἐπάνω 'στ' ἄλλο, ὅπως τὰ πρόβατα, ποὺ τοὺς ἀναβεύει ἡ θύελλα τὸ μαλλί, καὶ καμάρωνε τὸ χρυσοκίτρινο κορμί του 'στὸ νερό: «Βασιλειᾶς σας εἶμαι ἐδῶ πάνω! Πῶπω! Γραμμή! Ἐδῶ ὑπάρχει στρατιωτικὴ γραμμή! Προσέχετε τώρα· ἔρχεται ἄνεμος· θὰ σᾶς πῶ: «Πρηνηδόν»,καὶ θὰ σκύψετε ὅλα. Προσοχή!»

Ἕνα καλάμι ἄλλο ἐφιλοτιμήθη νὰ σηκωθῇ σιγὰ-σιγὰ καὶ προφυλακτικά. Ὁ ἀέρας εἶχε κοπῇ ἐκείνη τὴν στιγμή, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ μεγολο, λευκὸ δρόμο τῆς ἐξοχῆς πλησίαζε ἕνας ἀνεμοστρόφιλος, ποὺ ἄγγιζε 'στὸν οὐρανό, καὶ θὰ τάκανε ὅλα ἄνω - κάτω.

«—Νά με καὶ ἐγώ!» 'φώναξε 'στὸ πρῶτο. Δὲν εἶσαι μόνος σου ἐσύ!» «— Κατέβα, γιατί ἔρχεται ἀνεμοστρόφιλος!» —«Ἐσὺ γιατί δὲν κατεβαίνεις;» «Ἐγὼ δὲν φοβᾶμαι!» —«Οὔτε 'γώ!» Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασεν ἡ πελώρια στήλη καὶ ὅλα τ' ἄλλα βεῦταν κι' ἔγυραν ἀμέσως· τὸ πρῶτο καλάμι ταλαντεύθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ ἔγειρε κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τ' ἄλλα. «Ἄιντε! Κάτω, κάτω ὅλα!» 'φώναξε τὸ δεύτερο καλάμι· «ἐγὼ δὲν κατεβαίνω!» «Τώρα θὰ κατέβῃς καὶ σύ!» τοῦ φώναξε ἕνα ἄλλο, ποὺ ἐβούλιξε τὸ κεφάλι του 'στὸ νερό· θὰ κατεβῇς, θέλοντας καὶ μή!»

Πραγματικῶς, ὁ ἀνεμοστρόφιλος τὸ τράνταξε σύρριζα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ καὶ σκόρπισε τὰ του 'στὴ ρεμματιά. Τὸ καλάμι ἔγεινε κατακίτρινο ἀπὸ τὸν τρόμο του καὶ ἀποφάσισε νὰ κατεβῇ, γιατί ἡ ζωή, καὶ ἄτιμος ἂν εἶνε κανεὶς—γιατί ἄτιμος εἶνε ὁποιος δὲν κρατεῖ τὸν λόγο του—εἶνε πάντοτε γλυκειά. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Ἕνα χέρι κρυφὸ ἀλλὰ δυνατό, τὸ ἅρπαξε ἀπὸ τὴν κορφή, ἐζούλησε τὸ κεφάλι του, κάτω, κάτω, κάτω, πιὸ κάτω, ὡς τὴ ρεμματιά· πῆγε νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ δὲν 'μποροῦσε· τὸ πρῶτο καλάμι ποῦ ἐφώναξε: «Πρόκυψις! Ἐπίκυψις!» (ὅποιοι κάμνουν Γυμναστική, θὰ ἐννοήσουν τί σημαίνουν τὰ λόγια του). Ἀμέσως τὸ καλάμι ἔσπασε καὶ πλατάγισε 'στὰ νερά. Πῆγε νὰ κρατηθῇ, ἀλλ' ἐκεῖνα ἔτρεχαν σὰν τρέλλα μὲ ἀφρισμένες στροφές, τὸ πῆραν μαζί τους, πάει, χάθηκε ἀνάμεσά τους. Τώρα; Ποῦ θὰ τὸ πᾶνε; Ποῦ θὰ τ' ἀφίσουν, παρὰ ὅπου θέλουν αὐτά; Κι' ἐνῷ μποροῦσε νὰ μένῃ ἐκεῖ, ὑποταγμένο 'στὰ στοιχεῖα, ποὺ δὲν 'μποροῦσε νὰ τὰ νικήσῃ μόνο του, καὶ νὰ χαίρεται τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ φῶς!—Γύρισε νὰ ἰδῇ πίσω του, μὰ τὸ ἐμπόδιζε μιὰ στροφή. Ἔξαφνα κόπασε ὁ ἀέρας καὶ εἶδε τ' ἄλλα ν' ἀναστηκώνωνται ψηλὰ-ψηλά· τὸ κύτταζαν, κουνῶντας μὲ οἰκτιρμὸ τὸ κεφάλι τους, καὶ τὸ πρῶτο καλάμι ποὺ ἔκανε νόημα ἐμπαικτικό: «Καλὰ νὰ πάθῃς!» Ἕνα ἄλλο τοῦ ἔστειλε φίλημα 'στὸν ἀέρα καὶ ἄλλο ἕνα τοῦ ἔκαμε, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε πιά: «Ὥρα καλή!»

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

— Δὲν εἶνε τίποτα, δὲν εἶνε τίποτα! ἐφώναξεν ἀμέσως ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος, μὲ γοργὸν βλέμμα, ἀντελήφθη τὸ συμβάν. Ἔσκασε μόνο ἕνα καουτσούκ.

Ἔνευσε κατόπιν εἰς τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ πρὸς τὴν ἄμαξαν (*) καὶ ἐφθασαν μαζὶ εἰς τὸν δρόμον, ὅπου εἶχαν πεζεύσῃ ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ ἐπιβάτης.

Ὁ ταξειδιώτης αὐτός, τυλιγμένος μ' ἕνα πλατύν, σκοῦρον μανδύαν, ἦτο ἄνθρωπος σαρανταπέντε ὡς πενῆντα ἐτῶν, ὑψηλός, ὀγκώδης, σωστὸς γίγας, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐστολίζετο ἀπὸ δύο κοντὲς φαβορίτες, μπαρμπετόνια κομμένα κατὰ τὸν ρωσσικὸν συρμόν. Ἡ ἔκφρασίς του ἐπρόδιδε κάποιαν σκληρότητα, κάποιαν τραχύτητα καὶ ἰσχυρογνωμοσύνην· ἀλλὰ συγχρόνως κ' εὐφυΐαν, καὶ θέλησιν, καὶ δραστηριότητα. Τὸ σύνολον ἐν γένει εὐγενικόν, ἀριστοκρατικόν.

Ἐπλησίασε τὸν Ρασκασσᾶν καὶ μὲ πολὺ ξενικὴν προφοράν, ποῦ ἔκαμνε τὴν φωνήν του λαρυγγώδη καὶ μελωδικήν, τοῦ εἶπε:

— Βιάζομαι πολὺ νὰ στὸ Μόντε Κάρλο. Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ βοηθήσετε τὸν σωφὲρ νὰ διορθώσῃ τὴ ρόδα; Θὰ σᾶς δώσω ἕνα καλὸ πουρμπουάρ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριέ μου, ἀπεκρίθη ὁ ψαρᾶς· καὶ χωρὶς νὰ μοῦ δώσετε τίποτα.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, γρήγορα!

Κ' ἐνῷ οἱ δύο ἄνδρες, βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν Τώνην, ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν, ὁ ἄγνωστος ἀπεμακρύνθη ὀλίγα βήματα, ἄναψεν ἕνα χονδρὸ ποῦρο καὶ ἐκάπνιζεν ἀφῃρημένος καὶ στωϊκός.

«Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ βοηθήσετε τὸν σωφέρ;..» (Σελ. 240, στ. α').

Κανεὶς ἄλλως τε δὲν ὡμίλοῦσεν. Ὁ Ρασκασσᾶς ἐδοκίμασε δύο-τρεῖς φορὲς νὰ νοίξῃ ὁμιλίαν μὲ τὸν σωφέρ· ἀλλ' ἦτο, φαίνεται, ξένος καὶ τοῦ ἀπαντοῦσεν εἰς γλῶσσαν ἀκατάληπτον. Ὁ ψαρᾶς λοιπὸν παρητήθη τῆς ἰδέας καὶ ἠρκεῖτο εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τοῦ δίδῃ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τανταλλακτικὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδειχνεν ἐκεῖνος μὲ νεῦμα.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 233.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου, ὁ ξένος μὲ τὴν καστανιὰ μπέρτα, ἐπλησίασε τότε τὸν Ρασκασσᾶν καί, μετὰ μικρὸν δισταγμόν, μόλις αἰσθητόν, τὸν ἠρώτησε:

— Δὲν μοῦ λές, καλέ μου ἄνθρωπε, κατοικεῖς ἐδῶ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασσᾶς, ἐξακολουθῶν ὁλονὲν τὴν ἐργασίαν του.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις; ἐξηκολούθησεν ὁ ξένος.

— Εἶμαι ψαρᾶς.

Καὶ συγχρόνως ὁ Ρασκασσᾶς ἔδειξεν ὡς κατοικίαν του τὸ λευκὸν σπιτάκι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο εἰς τὴν ἀκτήν, ἀναβυόμενον ἀπὸ ἀληθινὸν χάος βράχων.

Φαίνεται, ὅτι αἱ πληροφορίαι αὐταὶ δὲν ἤρκεσαν εἰς τὸν ἄγνωστον, διότι ἐξηκολούθησε νὰ ἐρωτᾷ τὸν ψαρᾶν καί, αὐτὴν τὴν φοράν, μὲ ὕφος ποῦ ἐμαρτυροῦσε φανερὰ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον.

— Καὶ δὲν μοῦ λές, καλέ μου ἄνθρωπε, εἶσαι παντρεμένος;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ νὰ ὁ γυιός μου.

Ἔδειξε τὸν Τώνην, ὁ ὁποῖος, νομίσας ὅτι θὰ τῷ ἀπηύθυναν τὸν λόγον, ἔβγαλεν εὐγενῶς τὸ κασκέτον του.

Ὁ κύριος ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὸν μικρόν.

— Ἄ, ἀ! ἔκαμε· αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶνε γυιός σου; Μὰ πόσων ἐτῶν εἶνε;

— Δώδεκα.

— Φαίνεται μεγαλείτερος καὶ πολὺ ἔξυπνος.

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, ναί! ἐφώναξεν ὁ Ρασκασσᾶς, εὐχαριστημένος ποῦ ἐπαινοῦσαν τὸν ἀγαπημένον του υἱόν.

Καί, λησμονῶν τὴν ἐργασίαν του, ἤρχισε νὰ λέγῃ πόσον ὑπερηφανευότο διὰ τὸν Τώνην του, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ ἐξυπνώτερο παιδὶ τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος πάντοτε τῆς τάξεώς του. Ὁ ἄγνωστος, ὁλονὲν προσεκτικώτερος, ἄφινε τὸν Ρασκασσᾶν νὰ ὁμιλῇ καὶ αὐτός, συγκινηθεὶς ποῦ ἔβλεπε κάποιον νὰ τοῦ δείχνῃ ἐνδιαφέρον, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ προβῇ καὶ εἰς ἀνακοινώσεις πλέον ἐμπιστευτικάς.

Ἤρχισε λοιπὸν νὰ διηγῆται εἰς τὸν ξένον, —χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὸν Τώνην, ὁ ὁποῖος τῷ ἔνευε, προσπαθῶν νὰ τὸν διακόψῃ, —διὰ τὴν γυναῖκά του, διὰ τὸν γάμον του, διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν πρώτων ἐτῶν, διὰ τὴν ποῦ τῷ εἶχε προξενήσῃ ἡ γέννησις τοῦ υἱοῦ

«Ὀρεδούαρ καὶ μὴν ἀπελπίσεσαι»... (Σελ. 241 στ. α').

του, διὰ τὰς λύπας ποῦ ἦλθαν κατόπιν, διὰ τὰ δυστυχήματα, διὰ τὰς ἀσθενείας καὶ τέλος, διὰ τὰ χρέη ποῦ ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ, τὴν καθυστέρησιν τῶν ἐνοικίων, ἕνεκα τῆς ὁποίας θὰ τὸν πετοῦσαν στὸ δρόμο...

— Ἀλλὰ τί κάθουμαι καὶ σᾶς τὰ λέω; ἐψιθύρισεν ὁ ἀτυχὴς οἰκογενειάρχης, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν μακρὰν αὐτὴν ἐξιστόρησιν. Ἡ δυστυχίες μου δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν βέβαια καθόλου!

— Ἀπατᾶσαι! ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ξένος.

Καὶ ἐνῷ ὁ Ρασκατσᾶς, κατάπληκτος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, τὸν ἐκύτταζε στὰ μάτια, ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε:

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, καλέ μου ἄνθρωπε! Ἡ εὐτυχία ἔρχεται καμμιὰ φορὰ ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὴν περιμένει κανένας. Οἱ Ἕλληνες ἔχουν μιὰ παροιμία ποῦ λέγει: «Κοιμήσου, ἀκαμάτη μου, κ' ἡ μοῖρά σου δουλεύει». Ποῦ θὰ πῇ, ὅτι κάποτε μπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ δυστυχὴς καὶ νὰ ξυπνήσῃ εὐτυχισμένος. Ἐσὺ βέβαια ἀκαμάτης δὲν εἶσαι· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὴ μοῖρά σου νὰ δουλεύῃ κι' ὅταν κοιμᾶσαι.

— Μ' αὐτὸ ἀκριβῶς, κύριε, τοῦ ἔλεγα κ' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου, ἐφώναξεν ἀκράτητος ὁ Τώνης· νὰ μὴν ἀπελπίζεται, γιατί ποῦ ξέρει κανεὶς καμμιὰ φορά...

— Καὶ τοῦ ἔλεγες πολὺ καλά, παιδί μου! ἀπεκρίθη ὁ ξένος.

Καὶ ἀποταθεὶς πάλιν πρὸς τὸν Ρασκασσᾶν, ἐξηκολούθησε ζωηρότερα:

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη στὴν καλή σου μοῖρα. Κάτι μοῦ λέγει, καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἀπατᾷ, ὅτι σὺ καὶ οἱ δικοί σου δὲν θὰ μείνετε πολὺν καιρὸ στὴ πτωχεία, στὴ δυστυχία, ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε γρήγορα ἡμέρες ὡραῖες κ' εὐτυχισμένες σὰν τὶς παληές.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ἠρώτησεν ὁ Ρασκασσᾶς, σκανδαλισθεὶς ἀπὸ τὸ αἰνιγματῶδες ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦ ὡμίλοῦσε τώρα ὁ ἄγνωστος.

— Περιττὸ νὰ μ' ἐρωτᾷς, ἀπεκρίθη ἐντόνως αὐτός, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ περισσότερα σήμερα.

— Μά....

— Ὄχι, ὄχι, περιττό! ἐπανέλαβεν εἰς τόνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπεδέχετο ἀντίρρησιν.

Καὶ ἀποτόμως, ἔκαμε μεταβολήν.

Ὁ μηχανικὸς εἶχε τελειώσῃ ἐντωμεταξὺ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκραγέντος τροχοῦ καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφύλαττε τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὴν θέσιν των.

Ὁ ξένος μὲ τὸν μανδύαν ἔτεινε τότε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ρασκασσᾶν, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ τὸν κυττάζῃ σαστισμένος, καὶ προσέθεσε μὲ φωνὴν ποῦ προσεπάθησε νὰ τὴν κάμῃ ὅσον γλυκυτέραν:

— Λοιπόν, ὀρεδούαρ, καλέ μου ἄνθρωπε, καὶ μὴν ξεχνᾷς ὅ,τι σοῦ εἶπα: Μὴν ἀπελπίζεσαι! Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἀπελπίζεται ποτέ!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν λιμουζίναν, τῆς ὁποίας ἡ μηχανὴ ἤσθμαινε τώρα κ' ἔρρεγχε θορυβωδῶς. Μετ' ὀλίγον, ἡ βαρεῖα ἅμαξα ἔκαμε πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥρμησεν ἔπειτα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ γρήγορα ἐξηφανίσθη εἰς τὸν δρόμο, ἀφίνουσα ὀπίσω της πυκνὸν σύνεφον κονιορτοῦ.

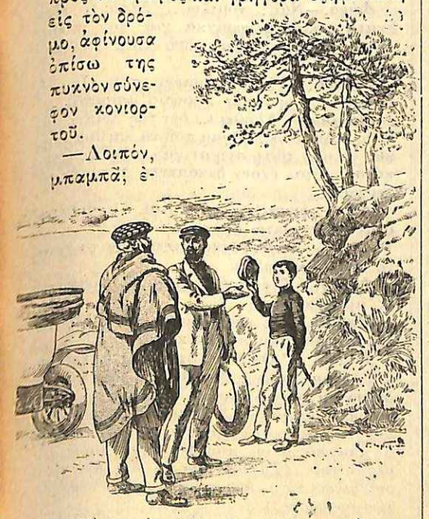

«Νὰ ὁ γυιός μου!» (Σελ. 240 στ. β'.)

—Λοιπόν, μπαμπᾶ; ἐφώναξε τότε ὁ Τώνης θριαμβευτικῶς. Ἄκουσες τί σοῦ εἶπε ὁ κύριος;

— Δὲ βαριέσαι! ἔκαμεν ὁ ψαρᾶς. Λόγια τοῦ ἀέρος, παιδί μου...

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ τελειώνουν, ἐτελείωσαν. Ἡ Διάπλασις μοῦ δείχνει καθεμέρα γραμματάκια φίλων της, ποῦ τῆς ἀναγγέλλουν τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀποτελέσματα: Ἄριστα, λίαν καλῶς, βραβεῖα, διακρίσεις, ἐπαίνους καὶ θερμὰ συγχαρητήρια.... Ἀλλὰ καὶ ὅσοι δὲν παίρνουν τοὺς μεγάλους βαθμούς, ποῦ δὲν εἶνε πάντα εὔκολο, τοὐλάχιστον προβιβάζονται. Παιδὶ τῆς Διαπλάσεως, ἀγόρι ἢ κορίτσι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀπροβίβαστο. Γιατί ἔχει τὴ συναίσθησι τοῦ καθήκοντος, κι' ἂν ἀκόμη δὲν διαθέτῃ ἔκτακτη ἀντίληψι κ' εὐκολία, ἢ ἔχῃ ἐλλείψεις ἀπὸ ἄλλα περιστατικά,—ἀρρώστειες, ταξειδία, οἰκογενειακὲς περιστάσεις,—τἀναπληρώνει ὅλα μὲ τὴ μελέτη. Γι' αὐτὸ εἶμαι ἥσυχος. Ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως, στὸ τέλος, θὰ βρεθοῦν προβιβασμένα, εὐχαριστημένα, ἱκανοποιημένα, καὶ θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ περάσουν ἕνα ἥσυχο κι' ἀμέριμνο καλοκαίρι, τὰ περισσότερα στὶς ὡραῖες ἐξοχές, ὅπου τὰ πηγαίνουν ἢ τὰ στέλνουν οἱ γονεῖς, γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ σχολικοῦ χρόνου. Ἀλλὰ καὶ ὅσα θὰ μείνουν στὴν πόλι, θὰ ἔχουν τὰς διασκεδάσεις τους, τὰ θέατρα, τοὺς κινηματογράφους, τὴς ἐκδρομές, τὰ λουτρά, τὰ παιχνίδια, ξέρω δὲ πολλὰ παιδιὰ ποῦ προτιμοῦν νὰ μένουν τὸ καλοκαῖρι στὰς Ἀθήνας, παρὰ νὰ ἐξορίζωνται σὲ μιὰ ἐρημιά, ποῦ τὴ βαριοῦνται ὕστερ' ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες, ὅπως βαρέθηκε κ' ἡ Κολλέτα Ἀγκλὰς τὴ θαυμασία φαζέντα τοῦ Ἀλβαράδο καὶ θὰ ἔδινε ὅλα τὰ παρθένα της δάση γιὰ μιὰ γωνίτσα Παρισιοῦ...

Ἐκεῖνο μόνο ποῦ μανησυχεῖ, ὅταν ἀρχίζουν ἡ ἀτελείωτες αὐτὲς διακοπὲς τῶν μικρῶν προβιβασμένων, εἶνε ἡ συνήθεια ποῦ ἔχουν οἱ περισσότεροι νὰ κλείνουν τὰ βιβλία τοῦ Σχολείου, νὰ ξεχνοῦν τὰ μαθήματα, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ τἀνοίξουν καὶ νὰ μὴ τὰ θυμηθοῦν, παρὰ τὸν Σεπτέμβριο ἢ τὸν Ὀκτώβριο. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε καλὴ συνήθεια. Μοῦ φαίνεται, ὅτι πολὺ φρονιμώτερα εἶνε τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποῦ ἀφιερώνουν καὶ καμμιὰ ὥρα τὴν ἡμέρα ς' ἐργασία πιὸ σοβαρὴ ἀπὸ τάπλᾶ διασκεδαστικὰ διαβάσματα, καὶ ρίχνουν καὶ μιὰ ματιὰ στὰ ρήματά τους, στὸ συντακτικό τους, στὰ προβλήματά τους, στὴ γεωγραφία τους, στὴν ἱστορία τους καὶ τὰ λοιπά... Θὰ μοῦ πῆτε: Μὰ γιατί κάνουμε διακοπές; Κι' ἄμα θὰ τὶς φορτώνουμε πάλι μὲ μαθήματα, τί λογῆς διακοπὲς θὰ εἶνε;.. Καὶ ὅμως, ἀγαπητοί μου, τότε ἴσα-ἴσα εἶνε καλλίτερες. Γιατί ἡ συνεχής, ἡ ἀδιάκοπη ἀργία κουράζει, κουράζει πολύ. Πάντα πρέπει νὰ ἐργάζεται κανείς, ἔστω καὶ λίγο, γιὰ νὰ αἰσθάνεται περισσότερο τὴν εὐχαρίστησι τῆς ἀναπαύσεως. Περνᾷ πολὺ πιὸ εὐχάριστα ἡ ἡμέρα τῶν διακοπῶν, ποῦ μία της ὥρα ἀφιερώνεται στὴν ἐργασία.

Ἔπειτα,—καὶ εἶνε τὸ σπουδαιότερο, —ὅταν κάμῃ κανεὶς τρεῖς μῆνας νὰ ἐργασθῇ, ὕστερα θὰ τοῦ φανῇ βαρειὰ ἡ ἐργασία, γιατί θὰ τὴν ἔχῃ ξεσυνειθίσῃ. Καὶ ξέρετε ὅλοι, ὅτι ὅσο εὔκολα ξεσυνειθίζεται ἡ ἐργασία, τόσο δύσκολα συνειθίζεται πάλι. Γι' αὐτὸ δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ τὴν ἐγκαταλείπῃ κανεὶς ὁλωσδιόλου. Κ' ἡ μόνη συμβουλὴ ποῦ ἔχω νὰ σᾶς δώσω γιὰ τὶς διακοπές, εἶνε αὐτή: Νὰ μελετᾶτε καὶ λιγάκι. Προπάντων τὰ μαθήματα ἐκεῖνα, στὰ ὁποῖα ἐπήρατε τοὺς μικρότερους βαθμούς. Θὰ 'πῇ ὅτι ς' αὐτὰ εἶσθε ἀδύνατοι· καὶ πρέπει νὰ δυναμώσετε, ἴσα-ἴσα τώρα ποῦ ἔχετε καιρὸ ἀπὸ τἄλλα. Δὲν τὸ βρίσκετε καὶ σεῖς πολὺ φρόνιμο;

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Δόξης

	ΡΟ	ΔΙ	
ΕΥ	ΔΗΣ	ΤΟΣ	ΡΙ
ΠΙ	ΘΟΥ	ΔΗΣ	Η
	ΔΟ	ΚΥ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν ἀρχαίων συγγραφέων.

β') Τρίφος

Ἐστάλη ὑπὸ Αἰμιλίας Ὀ. Κατσάρη

μένω
μένω μόνος μένω τὴν
μένω αν μένω Πλάσιν
μένω

Λύσεις τοῦ 28ου φύλλου

α'.) Ἀγαμέμνων, Ἀχιλλεύς, Ὀδυσσεύς, Μενέλαος, Αἴας.—β'.) Ἕξις δευτέρα φύσις.—γ'.) Ὁ καπνός.—δ'.) BRUXELLES.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 234.)

Φαίδρα.—Τί λὲς ἐκεῖ ! Ὁ καϊμένος ὁ μπαμπᾶς εἶνε σὲ θέσι νὰ μοῦ κάνῃ τέτοια δῶρα ; Αὐτὸ τὸ ρολόϊ θἄξίζῃ τουλάχιστο διακόσια φράγκα.

Ἐρασμία.—Καὶ περισσότερα, δεσποινίς, πολὺ περισσότερα !

Φαίδρα.—Ἀλήθεια ; τί χαρά μου !.. Λέτε νἄξίζῃ καὶ πεντακόσια ;

Ἐρασμία.—Δὲν ξέρω γιὰ τόσα... ἀλλὰ τρακόσια σίγουρα.

Λιλή.—Τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶσαι !..

Φαίδρα.—Ὤ, ναί! Καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι δὲν χαίρουμαι τόσο γιὰ τὸ πρᾶγμα,ὅσο γιὰ τὴν τύχη. Ποτέ μου, ποτέ μου δὲν βρῆκα κάτω οὔτε καφφίτσα ! Καὶ τώρα μπράζι. Τόσο ἄτυχη, ἔλεγα, εἶμαι ἐγώ ;.. Πῶ; βρίσκουν ἕνα σωρὸ πράγματα οἱ ἄλλοι; Καὶ νὰ τώρα! Ἡ τύχη μπόζημιώνει διαμιᾶς μ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο εὕρημα.

Ἐρασμία, *μὲ κάποια εἰρωνεία.*—Ἕνα, ἀλλὰ λέοντα !

Μαρίκα.—Κ' ἐγὼ ἡ καϊμένη δὲν βρῆκα ποτέ μου τίποτε. Τὸ πιστεύετε ;

Δώρα.-Πολὺ φυσικό. Ἀφοῦ εἶσαι μύωψ.

Μαρίκα.—Ναί, μύωψ ! Νομίζεις πῶς δὲν θὰ τῶβλεπα κοτζὰ-βραχιόλι. Ἀλλὰ δὲν ἔχω τύχη, νά !

Φώφη.—Ἐγὼ βρίσκω συχνά, — ἀλλὰ ὄχι πράγματα ἀξίας.

Δώρα.—Κι' αὐτὸ φυσικό, γιατ' εἶσαι ἡ πιὸ ἀνοικτομάτα.

Ἐρασμία.—Καὶ προσεκτική.

Λιλή.—Ἐγὼ πάλι, μιὰ φορὰ μόνο βρῆκα στὸ δρόμο μιὰ ὡραία καρφίτσα τῆς γραβάτας, μὲ ρουμπίνια καὶ σμαράγδια. Τὴν πάτησα μάλιστα καὶ τὴν ἔκανα λυῶμα.

Τὰ κορίτσια.—Τί κρῖμα !

Λιλή.—Ἀλλὰ δὲν λυπήθηκα καθόλου.

Τὰ κορίτσια.—Γιατί ;

Λιλή.—Γιατὶ ἦταν ψεύτικη ! (*Γελοῦν*).

Φαίδρα, *κάθεται κοντὰ στὸ τραπέζι, σὰν κουρασμένη ἀπὸ τὴ χαρά.*—Ἐσύ, Δώρα, δὲν βρῆκες; ποτὲ τίποτα ;

Δώρα, *κάθεται κι' αὐτή.*—Ναί... Καθῆστε, κορίτσια... (*Κάθονται ὅλες.*) Ἐγὼ βρῆκα, μιὰ μέρα, τὸ μπελᾶ μου. (*Γελοῦν.*) Μὴ γελᾶτε, ἀλήθεια τὸ λέω. Ἕνα πακετάκι. Ἦταν σὰν κουτί, διπλωμένο μὲ ρὸζ χαρτὶ καὶ δεμένο μὲ χρυσὸ σπαγάκι.

Μαρίκα.—Καὶ τί εἶχε μέσα ;

Δώρα.—Στάσου νὰ ἰδῆς... Ἔλεγα κ' ἐγώ, πῶς ἔκαμα τὴν τύχη μου... Τὸ λύνω. τὸ ξεδιπλώνω, ἀνοίγω τὸ κουτί,—δεύτερο κουτὶ μέσα ! Ἀνοίγω κι' αὐτό,—ἄλλο κουτὶ παραμέσα !.. Ἔπειτα ἄλλο, ἄλλο... κ' ἐπὶ τέλους βρίσκω ἕνα τόσο-δὰ κουτάκι, ποῦ εἶχε μέσα ἕνα χαρτάκι κ' ἔγραφε : «Τὴν ἔπαθες !» (*Τὰ κορίτσια γελοῦν.*)

Φώφη.—Ὡραία φάρσα, ἔ ;

Μαρίκα.—Δηλαδὴ μιὰ κουτοδουλειά.

Δώρα.—Ἄ, τὸ καλαμποῦρί σου, Μαρίκα, δὲν εἶνε ὡραῖο ! Μᾶς πάγωσε. Φαίδρα, δεῖξέ μας τὸ βραχιόλι σου νὰ ζεσταθοῦμε. Γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ πάλι... Βγάλ' το,δός μου το στὰ χέρια μου..,

Φαίδρα, *κρύβει τὸ μπράτσο της, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ βραχιόλι.*—Ἄ, ὄχι, δὲν το βγάζω... Φοβᾶμαι μὴ σπάσῃ... Νά, ἰδῆτέ το ἔτσι ! Δὲν τὸ βλέπετε ; (*Προτείνει τὸ της, ἀλλὰ μὲ προφύλαξι.*)

Μαρίκα.—Μὰ βγάλ' το, καϊμένη, νὰ τὸ ἰδοῦμε καλλίτερα ! Δὲν στὸ χαλάτε !..

Τὰ κορίτσια.—Ἔλα, βγάλ' το !

Δώρα.—Θὰ στὸ φᾶμε ;

Ἐρασμία, *δυνατά.*—Ἀφίστε τη ! ἔχει δίκηο. Μπορεῖ νὰ τὸ χαλάσετε κ' εἶνε *ξένο πρᾶμμα.*

[Τὰ κορίτσια σωπαίνουν ἔκπληκτα καὶ κυττάζουν τὴν Ἐρασμία.]

Φαίδρα, *σὲ λίγο:*—Πῶς; «ξένο πρᾶμμα» εἴπατε; Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία Ἐρασμία!..

Ἐρασμία:—Ἄ! ἔχεις τὴν ἰδέα, ὅτι τὸ βραχιόλι αὐτὸ εἶνε δικό σου;

Φαίδρα:—Ἀλλά; ποιανοῦ; Μήπως δὲν τὸ βρῆκα ἐγώ;

Ἐρασμία:—Καθόλου! Εἶνε τῆς κυρίας ἢ τοῦ κοριτσιοῦ ποῦ τὸ ἔχασε! (*Γενικὴ κατήφεια*).

Μαρίκα:—Ἀλήθεια. Αὐτὸ δὲν τὸ συλλογισθήκαμε!..

Φαίδρα:—Ἦταν. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ τὸ ἔχασε καὶ τὸ βρῆκα ἐγώ, εἶνε δικό μου.

Δώρα:—Φυσικά.

Τὰ κορίτσια:—Πολὺ σωστό!..

Ἐρασμία :—Καθόλου, δεσποινίδες !.. Ἀγαπητή μου Φαίδρα, γιὰ νὰ εἶνε ἕνα πρᾶγμα *δικό σου*, πρέπει ἢ νὰ τὸ φτειάσῃς, ἢ νὰ τἀγοράσῃς, ἢ νὰ σοῦ τὸ χαρίσουν. Τῶφτειασες; Ὄχι βέβαια! Τἀγόρασες; Οὔτε. Σοῦ τὸ χάρισαν; Οὔτε!

Φαίδρα:—Μὲ συγχωρεῖτε ! Μοῦ τὸ χάρισε ἡ Τύχη μου!

Ἐρασμία.—Ἡ Τύχη σου; Δὲν τὴ γνωρίζω αὐτὴ τὴν κυρία... Φέρε μοῦ την ἐδῶ, νὰ μοῦ τὸ πῇ ἡ ἴδια, καὶ τότε μάλιστα.

Φαίδρα, *γελᾷ μὲ φούρκα:*—Ὡραία ἰδέα!.. Καὶ ποῦ νὰ τὴ βρῶ, νὰ σᾶς τὴ φέρω;.. Εἴδατε σεῖς ποτὲ καμμιὰ Τύχη;

Ἐρασμία:—Τότε θὰ πῇ, ὅτι δὲν ὑπάρχει. Κ' ἕνα πρόσωπο ἀνύπαρκτο, δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ κάνῃ δῶρα.

Μαρίκα, *ἀπὸ μέσα της:*—Καὶ ὁ Θεὸς λοιπόν; Τὸν βλέπουμε;

Φαίδρα, *μὲ φούρκα:*—Οὔφ! τί τὰ θέλετε τώρ' αὐτά! Θὰ μὲ μπερδέψετε. Τὸ ζήτημα εἶν' αὐτό: Τῶβρηκα; εἶνε δικό μου, μοῦ ἀνήκει !

Ἐρασμία:—Ἔχεις λάθος, ἀγαπητή μου. Ὅ,τι βρίσκει κανείς, δὲν εἶνε δικό του, ἐκτὸς ἂν δὲν ἔχῃ ἀξία. Ἕνα πρᾶγμα πολύτιμο, ἕνα πορτοφόλι μὲ χρήματα, ἕνα κόσμημα μὲ διαμάντια, ἂν τὸ βρῇ κανείς, μπορεῖ βέβαια νὰ τὸ κρύψῃ, νὰ τὸ κάμῃ δικό του, νὰ τὸ *οἰκειοποιηθῇ*, ὅπως λένε· ἀλλὰ τότε δὲν εἶνε τίμιος ἄνθρωπος. Ὁ τίμιος χρεωστεῖ νὰ τὸ φυλάξῃ, γιὰ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ.

Δώρα:—Καὶ ποῦ νὰ βρῇ ἐκεῖνον ποῦ τὸ ἔχασε;

Μαρίκα:—Ὤ, ὅσο γι' αὐτό !..

Ἐρασμία:—Τὸν βρίσκει. Ἐγὼ ἔξαφνα ἀναλαμβάνω νὰ σοῦ βρῶ τὴν κυρία ἢ τὸ κορίτσι ποῦ ἔχασε αὐτὸ τὸ βραχιόλι. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ κυττάξω αὔριο τὸ πρωὶ τὶς ἐφημερίδες,ἢ νὰ ρωτήσω 'ς τὴν Ἀστυνομία.

Φαίδρα, *σηκώνεται:*—Εὐχαριστῶ πολύ!.. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ἀνακατευθῆτε, γιατὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ δώσω πίσω. Σπουδαῖο πρᾶμμα! ἕνα βραχιόλι μὲ ρολόϊ!..

Ἐρασμία:—Μὰ εἶνε ἀξίας!...

Φαίδρα:—Ἀκριβῶς γι' αὐτό!.. Ἕνα κορίτσι ποῦ φορεῖ τέτοιο βραχιόλι, θὰ 'πῇ ὅτι εἶνε πλούσιο, ὅτι ἔχει κι' ἄλλα κοσμήματα πολλά. Τί πειράζει λοιπὸν νἀ στερηθῇ ἕνα, γιὰ νἀποκτήσω κ' ἐγὼ ποῦ δὲν ἔχω; Δὲν εἶνε δίκηο, κορίτσια;

Δώρα :—Πολὺ δίκηο!

Μαρίκα:—Ἕνα κορίτσι τόσο πλούσιο! Ἀμέσως ὁ μπαμπᾶς του θὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἄλλο,—καὶ καλλίτερο μάλιστα!

Ἐρασμία.—Μπᾶ! ποῦ τὸ ξέρετε;.. Κι' ἂν εἶνε κανένα κορίτσι πτωχό, ποῦ αὐτὸ τὸ κόσμημα,—δῶρο κανενὸς πλουσίου συγγενοῦς,—ἦταν ὅ,τι πολυτιμώτερο εἶχε;.. Κι' αὐτὴ τὴ στιγμή, ποῦ ἡ Φαίδρα εἶνε τόσο χαρούμενη γιὰ τὴν τύχη της, ἂν ἐκεῖνο κλαίῃ μὲ μαῦρα δάκρυα;..

Φαίδρα.—Δὲν μὲ νοιάζει καθόλου! Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτή! Γιὰ νὰ τὸ χάσῃ, γιὰ νἀφίσῃ ἀπρόσεκτα νὰ τῆς πέσῃ στὸ δρόμο, θὰ πῇ ὅτι ἦταν ἀναξία νὰ τὸ ἔχῃ. Καὶ μοῦ ἀξίζει ἐμένα ποῦ ξέρω νὰ τὸ φυλάξω.

Δώρα, *χειροκροτεῖ μὲ γέλια.*—Μπράβο, Φαίδρα!

Μαρίκα, *συγχρόνως.*—Μπράβο!

Λιλή.—Αὐτὸ ἦταν ἕνα ὡραῖο ἐπιχείρημα!

Φώφη.—Ἔξυπνο κι' ἀληθινό! (*Γελοῦν καὶ χειροκροτοῦν ὅλες τὴ Φαίδρα.*)

Ἐρασμία, *εὐχαριστημένη, ὑψώνει τὴ φωὴ καὶ τὸ χέρι.*—Κ' ἐπιτέλους τὸ βρῆκα!.. Δὲν τὸ δίνω πίσω, ποῦ νὰ χαλάῃ ὁ κόσμος!.. Εἶνε δικό μου!

Ἐρασμία, *ἀὰ νικημένη.*—Καλά! Ἄφισε ὅμως νὰ ἰδοῦμε τί θὰ σοῦ πῇ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά...

Φαίδρα.—Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ δὲν μοῦ χαλοῦν ποτὲ χατῆρι.Θὰ συμφωνήσουν.

Ἐρασμία.—Δὲν τὸ πιστεύω...

Δώρα.—Καλά. Φθάνει. Ἂς λύσῃ τὸ ζήτημα ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά. Τὸ παιχνίδι μας τώρα!..

Τὰ κορίτσια.—Ναί...ναί...ἐλᾶτε!

Φώφη.—Ἀρκετὴ ὥρα χάσαμε μὲ τὸ εὕρημα τῆς Φαίδρας. Ἂς τὸ χαρῇ, μὰ καὶ νὰ παίξωμε!

Δώρα.—Περίεργο ὅμως πρᾶγμα, πῶς δὲν κατέβηκε ἀκόμη ἡ Πόπη... Μοῦ εἶπε τὸ πρωῒ, ὅτι θἄκανε πρῶτα μὲ τὴ μαμμά της μιὰ βίζιτα στὴν ξαδέλφη της· ἀλλὰ στὶς τέσσερις θὰ ἦταν ἐδῶ. Καὶ τώρα κοντεύει πέντε.

Λιλή.—Δὲν στέλνεις τὴ Σταμάτα νὰ ρωτήσῃ;

Δώρα.—Ναί... ναί... γιὰ νὰ ἰδοῦμε...τί συμβαίνει ; (*Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι.*) Σταμάτα!

Σταμάτα, *ἀπὸ τὴν πόρτα.*—Ὁρίστε!

Δώρα, *στὴ Σταμάτα.*—Πετάξου μιὰ στιγμὴ ἀπάνω, στοῦ κυρίου Χρυσίδη, καὶ ρώτησε: γύρισε ἡ κυρία Πόπη;.. Γιατί δὲν ἔρχεται; Εἴμαστε, πές, ὅλες καὶ τὴν περιμένουμε. Γρήγορα!

Σταμάτα.—Ἀμέσως. (*Φεύγει.*)

Λιλή.—(*Ἀπροπό*) Δώρα. Ἀλήθεια ὁ κ. Χρυσίδης ἐκέρδισε προχθὲς τὸ λαχεῖο τῆς Τραπέζης, ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα;

Δώρα.—Ναί... νομίζω... Ἀλλὰ τί εἶνε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα γιὰ τὸν κύριο Χρυσίδη! Αὐτὸς ἔχει δυὸ-τρία ἑκατομμύρια.

Φαίδρα.—Τί εὐτυχισμένη ποῦ εἶνε ἡ Πόπη νὰ ἔχῃ τόσο πλούσιο μπαμπᾶ!..

Μαρίκα.—Ἀλήθεια..δὲν τῆς λείπει τίποτα...Δὲν εἶνε πρᾶγμα ποῦ νὰ ἐπιθυμήσῃ, καὶ νὰ μὴν τύχῃ στὴ στιγμή. Τρώει μπεκάτσες, ὅταν ἔχουν δεκαπέντε δραχμὲς τὸ ζευγάρι...

Λιλή, *συμπληρώνει.*— Καὶ φράουλες, ὅταν ἔχουν ὀκτὼ δραχμὲς ἡ ὀκᾶ !

Δώρα.—Κάνει δέκα φουστάνια τὸ χρόνο, τὸ λιγώτερο!..

Φώφη.—Κ' ἔχει γιὰ *γκροὺμ*, ἕν' ἀραπάκο στ' ἀμτξάκι της.

Μαρίκα.—Τί εὐτυχισμένη ποῦ εἶνε! Νὰ ἕνα κορίτσι ποῦ δὲν θὰ κλαίῃ ποτέ!

Φαίδρα.—Ἀλήθεια, σχετικῶς μ' ἐκεῖνα ποῦ λέγαμε πρίν... Δὲν θἄξιζε. δὲν θἄταν δίκηο, νὰ χάσῃ ὁ κύριος Χρυσίδης τὸ πορτοφόλι του, μὲ τὶς 100 χιλιάδες ποῦ κέρδισε προχθὲς στὸ Λαχεῖο, καὶ νὰ τὸ βρῇ ὁ μπαμπᾶς μου, ποῦ δὲν ἔχει παρὰ τὸ μισθό του; (*Τὰ κορίτσια γελοῦν. Καὶ μέσ' στὰ γέλια τους, παρουσιάζεται ἡ Σταμάτα, λίγο ταραγμένη.*)

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ὁ Διδάσκαλος :— Ὁ Θεὸς εἶνε ἄναρχος, ἀπέλειτος· δὲν ἔχει ὁηλαδὴ οὔτε ἀρχήν, οὔτε τέλος...

Ἕνας μαθητής, διακόπτων :— Τὰ βιβλία μου λοιπὸν εἶνε Θεός; !

— Γιατί ;

— Γιατί κι' αὐτὰ δὲν ἔχουν οὔτε ἀρχή, οὔτε τέλος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κατσικάκι τῶν Ψαρρῶν

***

Ὁ Τοτός :— Ἔλα νὰ κοιμηθοῦμε, Γεῶργο, καὶ νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ κοιμηθῇ πιὸ γρήγορα.

Ὁ Γεῶργος, σὲ λίγο :— Ἐ! ἐγὼ κοιμήθηκα· ἐσὺ ἀκόμη ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

158ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Κατὰ γενικὴν ἐπιθυμίαν, ἐπαναλαμβάνεται ὁ τόσον ἀρέσας Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων. Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τὰ κατ' αὐτόν, προτάσσω τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.

Ἐὰν προσέξετε κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημερινοῦ μας φυλλαδίου, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου,—εἰς τὰ μυθιστορήματα, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, καὶ σχεδὸν εἰς κάθε κομμάτι,—ὑπάρχουν κενὰ διαστήματα, ὄχι ἀπὸ λάθος, ἀλλ' ἀφιμένα ἐπίτηδες. Κάθε κενὸν διάστημα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μίαν λέξιν ἡ ὁποία *λείπει*. Αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς αἱ *λέξεις ποῦ λείπουν*, εἶνε *αἱ λευκαὶ λέξεις*, καὶ ἡ εὕρεσίς των ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Πῶς θὰ τὰς εὕρετε ὅμως; Οἱ ἀρχαιολόγοι, ὅπως γνωρίζετε ἐπιχειροῦν πολλάκις τὴν συμπλήρωσιν ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ καλύπτονται, ἐφαρμόζει ἐκ τοῦ χρόνου ἢ ἡμιτελεῖς, εἰς τὰ τεμάχια τῶν πλακῶν καὶ τῶν στηλῶν, τὰ ὁποῖα ἡ σκαπάνη φέρει εἰς φῶς. Κάτι παρόμοιον, πολὺ εὐκολώτερον ὅμως καὶ μὴ ἀπαιτοῦν βέβαια τὰς γνώσεις ἑνὸς ἀρχαιολόγου, θὰ ἐπιχειρήσετε εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν καὶ σεῖς.

Ἡ ἔννοια τῆς φράσεως, τὸ ὕφος ἐν γένει τοῦ συγγραφέως, τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον δείχνει περίπου πόσα στοιχεῖα εἶχεν ἡ ἀφαιρεθεῖσα λέξις, καὶ τέλος ἡ δοκιμασθεῖσα εἰς τόσους διαγωνισμούς μας ἐσύ; τώρα εὐφυΐα καὶ μαντικὴ δύναμίς σας, ὑπεραρκοῦν διὰ νὰ φθάσατε εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ *δώδεκα λέξεις*. Οἱ διαγωνιζόμενοι πρέπει νὰ τὰς εὕρουν καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλουν γραμμένας εἰς φύλλον κοινοῦ χάρτου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο, πλὴν τῆς ἀπαντήσεως, διατυπωμένης ὡξ ἑξῆς :

«Ἀπάντησις εἰς τὸν 158ον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ 30οῦ φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως ὑπό... (ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον, ἂν ἔχῃ).

1. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*,, («Ὁ Μικρὸς Ἐρρῖκος Δαλλινύ») λείπει ἡ λέξις (π.χ.) *καπέλα*.

2. Εἰς τὴν σελίδα *δεῖνα*, στήλην *δεῖνα*, («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ») λείπει ἡ λέξις *ἀρετή*.

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶνε ὁηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ πρῶτον βραβεῖον ὁποιος εὕρῃ ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν δὲ τὰς εὕρουν πολλοί, τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου εἰς ἕνα, τοῦ ὁποίου θὰ ὁημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκών. Θὰ δοθοῦν ἐπίσης; δεύτερον καὶ τρίτον βραβεῖον εἰς τοὺς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτον εὑρόντα τὰς περισσοτέρας; ἀκριβεῖς λέξεις. Εἶνε δὲ τὰ βραβεῖα τ' ἀπονεμόμενα εἰς τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, ἤτοι: τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς, τρεῖς δύο καὶ ἕνας, κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευομένων. (Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. Ϛ'.)

Δικαίωμα συμμετοχῆς δωρεὰν ἔχουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1916, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ ταδέλφια των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 εἰς γραμματόσημον, οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστάί.

Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου.

Η. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 21ην Ἰουνίου 1916.

ΣΑΣ ἐνθυμίζω, παιδιά μου, ὅτι ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὸ 157ον Διαγωνισμὸν ἔληξε τὴν 31 Μαΐου· ὥστε μὴ κάνετε πλέον τὸν κόπον νὰ μοῦ στέλλετε συλλογές. Δὲν θὰ συμπεριλάβω, παρὰ μόνον ὅσας ἐλάβα ὡς τώρα.

Πραγματικῶς, *Κ. Διαμαντ.*, ἐὰν τὸ σκίτσο αὐτὸ τοῦ κ. Ξενοπούλου τὸ ἀντέγραψες ὁπωσδήποτε καὶ δὲν τὸ *ξεσήκωσες*, σημαίνει ὅτι ἔχεις καλὸν τάλαντον καὶ εἰμπορεῖς νὰ γίνῃς καλὸς ζωγράφος. Ἐπειδὴ ὅμως εἶσαι πολὺ νέος; ἀκόμη, δὲν πρέπει νἀφίσῃς καὶ τὰ ἐμπορικά σου μαθήματα. Ποῦ ξέρει κανείς, ἂν τὸ τάλαντόν σου θὰ διατηρηθῇ καὶ θὰ δυναμώσῃ. Καλλίτερα λοιπὸν στὰ σίγουρα.

Δὲν εἶνε ἄσχημος ἡ ἰδέα τῆς μικρᾶς Δανειστικῆς Βιβλιοθήκης, *Πρῶτε Σοσιαλιστά*. Ἂν μαζευθῆτε στὴν ἀρχὴ καμμιὰ πενηνταριὰ παιδιὰ καὶ δίδετε ἀπὸ πενῆντα λεπτὰ τὸν μῆνα, θὰ ἔχετε εἰκοσιπέντε δραχμές, καὶ θὰ μπορῆτε νἀγοράζετε ἕνα σωρὸ βιβλία. Σ' ἕνα χρόνο, θὰ ἔχετε πιὰ τὸν πυρῆνα τῆς Βιβλιοθήκης σας κ' ἔως τότε εἰμπορεῖ οἱ συνδρομηταὶ νὰ γίνουν κ' ἑκατὸ καὶ διακόσιοι, ὥστε νὰ βγεί*νουν* καὶ τὰ ἔξοδα ἑνὸς μικροῦ μαγαζιοῦ μὲ τὴν ὑπηρεσίαν του. Ναί, ἀλλ' αὐτὰ ὅλα θέλουν διοργάνωσιν καὶ ἕνα ἄνθρωπον ἀφωσιωμένον.

Τὸ *Στενημαχιωτάκι* μοῦ γράφει: «Ἔκτακτο τὸ προηγούμενο φύλλο σου! εἰκόνες; θαυμάσιες, δυὸ ἔξοχα καὶ σπάνια μυθιστορήματα, ἕνα ὡραῖο δραματάκι, ἕνα χαριτωμένο ποιηματάκι, μιὰ ὁμορφη Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή. Φύλλο τέλος πάντων ἀπὸ τὰ σπάνια.—Μιὰ μόνο ἔχω. Γιατί ὁ κ. Ταγκόπουλος, στὸ ποίημά του, γράφει *παιδάστικοι* συντρόφοι, *παιδιάστικη* μέρα κτλ. ; Δὲν θἄταν καλλίτερα *παιδιάτικοι*;» —Ναί, τὸ πιὸ συνηθισμένο εἶνε *παιδιάτικος* καὶ *παιδακήσιος*. Λέγουν ὅμως; καὶ *παιδιάστικος*. Εἰς τὴν Ἑπτάνησον μάλιστα.

Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, τὸ «Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ» εἰς τὸ Β' Βραβεῖον, σημαίνει ὅτι ὁ Διαγωνιζόμενος ἔλαβεν ἤδη, εἰς προηγούμενον ὅμοιον Διαγωνισμόν, τὸ ἴδιον ἢ ἀνώτερον Βραβεῖον. Αὐτοὺς τοὺς θέτω «ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ», διὰ νὰ μὴ παίρνουν τὰ βραβεῖα ἀπὸ δυὸ καὶ τρεῖς φορές, ὅλων οἱ ἄλλοι.—Ἔννοια σου, κι' ἂν μ' ἐρωτήσῃ, οὔτε ὄνομα θὰ τοῦ πῶ, οὔτε ψευδώνυμον.

Χαίρω πολύ, *Κυνηγέτις Ἀστερισμός*, ποῦ εἶσαι καὶ σὺ μὲ τὴν γνώμην τῆς *Χαρούμενης Καρδούλας* καὶ δὲν ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς, παρὰ μόνον ὅταν ἔχω τόπον, (ὅπως σήμερα π. χ., ποῦ ἔπιασα στὰ χέρια μου τὸ γράμμα σου, ἀπὸ τὰ πρῶτα, πρὶν γεμίσῃ ὁ χῶρος αὐτὸς τῶν ἀπαντήσεων.) Ναί, εἰδὲς τί ὡμορφο ποῦ ἦτο τὸ «Κουρελάκι» τοῦ Τέλλου Ἄγρα; Ἐλπίζω, ὅτι καὶ τὸ σημερινό του θὰ σαρέσῃ.

Μὲ μεγάλη μου χαρά, *Μελαγχολία*, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, ἀλλὰ λυπήθηκα πολὺ ὅταν διάβασα 'ς αὐτό, ὅτι ὁ θάνατος τῆς γιαγιᾶς σου σὲ εἶχε σὲ νευρικὴ κατάστασι ἕνα ὁλόκληρο χειμῶνα. Ὄχι, παιδί μου, νὰ μὴν ἀφίνῃς τόσο νὰ σὲ κυριεύῃ ἡ λύπη. Καὶ νἀλλάξῃς καὶ τὸ ψευδώνυμό σου, νὰ πάρῃς ἕνα φαιδρότερο καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, διὰ νἀνταλλάξῃς Μ. Μυστικὰ μὲ τὴν *Ἑλληνοπούλαν*, θὰ μοῦ στείλῃς πρῶτα τὴν πρότασίν σου μὲ 25 λεπτά. Μὲ αὐτὰ τὰ 25 λεπτὰ ἔχει; τὸ δικαίωμα νὰ κάμνῃς ἂν θέλῃς, εἰς τὸ ἴδιον φύλλον, ἄλλας δυὸ προτάσεις· ἂν θέλῃς δὲ καὶ περισσοτέρας, (νὰ προτείνῃς ὁηλαδὴ ἀνταλλαγὴν εἰς πέντε, εἰς δέκα, εἰς εἴκοσι συνδρομητάς, νὰ γεμίσῃς· ἐπὶ τέλους τὸ φύλλον μὲ προτάσεις σου,) θὰ πληρώσῃς 5 λεπτὰ διὰ κάθε λέξιν. Λοιπόν, διὰ τὰς τρεῖς πρώτας προτάσεις, πληρώνει κανεὶς 25 λεπτά· διὰ τὰς ἐπιπλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ τὴν λέξιν. Ἑνώσες τώρα ;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἔνδοξος Γαλλία, Τριπολίτισσα, Ἐγκορθωτὴς τῆς Ἐπταλόφου, Πατρὶς τῶν Ἡρώων, Χανουμάκι, Ἀγριοβιολέττα, Φρῖξος, Ἐσμεραλδα, Ὑγιεπέπης Ἀετός, Κισσὸς* καὶ *Μικρὸς Τζόκεϋ*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον νὰ τοὺς ἀπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς :

«Ἀνοιξις - Καλοκαίρι».—«Παπᾶς καὶ Χότζας».—«Ὁ κούφιος στάχυς».—«Διήγημα».—«Στὸ Σταῦμό».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια·]

Νέα ψευδώνυμα : *Βάρκα* τοῦ Κανάρη, ἀ. (ΝΜ). *Ὑπερήφανος Στρατηγός*, ἀ. (ΙΑ). *Προμηθεὺς Δεσμώτης*, ἀ. (ΓΚ). *Μέγας Ἀγνωστος*, ἀ. (ΣΜ). *Ὡραῖον Εὐελπάκι*, κ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Γιγαντομάχος Ἕλλην*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

***Μικρ

Θέλετε νὰ ψεράσετε δαυμάσια τὸ καλοκαῖρί σας ;.. Θέλετε νὰ μὴν αἰσδανθῆτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς ψόλεως, οὔτε τὴν μοναξιὰν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοψῶν ; Προμηδευθῆτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ,,ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,, ΤΗΣ

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάδε σχεδὸν φυλλάδιον.— Εἶνε τὰ ὡραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφοτικώτερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμηδευθῆτε!

στειλα·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ὁ κ. Φα'δων ἐδιάβασε τὸ γράμμα σου καὶ σ'εὐχαριστεῖ πάρα πολύ·) *Ἕνα Σαμωτόπουλο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Κυπριακὸν Ἀστέρα* (ἐλαβα, ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· πολὺ ἐκλεκτὰ τἀναγνώσματά σου.) *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (ναί· καὶ θὰ προτιμήσω Διαγωνισμὸν Διηγήματος.) *Τρικυμίαν* (ὄχι, δὲν εἶνε αὐτός· χαιρετίσματα στὴν *Ἡρωϊκὴν Σάμον* καὶ νὰ τῆς ζήσουν τὰ νεογέννητα γατάκια Μπιρμπιλώφ, Ἰνὼ καὶ Τιάρκος·) *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* (ἔστειλα·) *Ἑλλάδα τοῦ Βενιζέλου* (ναί, ἦτο ἀνταπόδοσις·) *Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν* (ἔχει καλῶς·) *Κόρην Ναυτικοῦ*, *Ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος*, *Γερμανάπαιδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20ην Ἰουνίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου.

380. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτον ἁπλῆ πρόθεσις,
Ποτὸν τὸ δεύτερόν μου
Κι' ἀντωνυμία δεικτικὴ
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

381. Συλλαβόγριφος

Ἐπίρρημα καὶ σύμφωνον
Μὲ ἄρθρον ἂν ἑνώσῃς,
Ἕνα ἰδικόν μας ποτσμόν,
Κλεινὸν θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Μ. Κομανοῦ

382. Μεταγραμματισμός

Εἶμ' ἐπίθετον, ὦ λῦτα,
Κ' ἔχω σχέσιν μ' ἕνα χρῶμα.
Τὸ μεσαῖο νἀλλάξῃς κύττα
Καὶ ἰδού,—μὴν ἀπορῇς!—
Νὰ μὲ ἀνέβῃς καὶ ἀκόμα
Νὰ μὲ σβύνῃς θὰ μ πορῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος Ἄλβα

383. Στοιχειοτονόγριφος

Ἄδικα κάνω τὸν κόπο
Νὰ βγάλω, Ρῶ νὰ βάλω
Καὶ τὸν τόνο νὰ κινήσω·
Μᾶς ἐφώτιζε τὸ πρῶτο,
Μᾶς καὶ τὸ ἄλλο·
Καὶ τὰ δυὸ λοιπὸν ἂς σβύσω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

384. Ἀστήρ

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νἀναγινώσκωνται: ὁριζοντίως ἀρχαῖος ῥήτωρ, καθέτως θεά, διαγωνίως δὲ κάτοικος ἑλληνικῆς χώρας καὶ σπάνιον ἄνθος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας

385. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Κωστάκη! Μαρία! τρέξτε καὶ σᾶς τὸν ἔφαγε ἡ γάτα!

— Ποιόν;

— Μὰ σᾶς τῶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππέως τοῦ Θανάτου

886—388. Ἀστεῖα Παρορᾶματα

1.— Ὁ λέγων εἶνε ζῶον.
2.— Ὁ λειμὼν εἶνε δρυμός.
3.— Τὸ νομίζω σημαίνει φέρω.

Ἐστάλη ὑπὸ Μίμη Β. Λαρδίκου

389. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος εὐρωπαϊκόν

1, Γυνὴ τοῦ Εὐαγγελίου. 2, Ἄνθος εὐῶδες. 3, Στοιχεῖον. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5, Νῆσος ἔνδοξος. 6, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 7, Μέλος τοῦ προσώπου. 8, Πόλις τῆς Μακεδονίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

390. Φωνηεντόλιπον

αατο - αα - η - εαιει - ια - ουο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Στρατιώτου

391. Γρῖφος

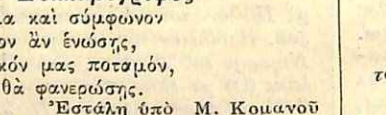

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Φιλελεύθερη Κερκυραία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ 17ου φύλλου

197. Πηνειὸς (πίνει, ὅς.)—198. Νέῶν (ναί, Δών.)—199. Καλύψω - Καλυψώ.—200. Γάλος - Γάλλος.—201. Ὕδρα.

202.
P
I O N
Α Ι Δ Ω Σ
Ε Υ Δ Ο Ξ Ι Α
Α Ι Γ Ι Ν Η Τ Η Σ

203. *Ἀπόδιδε τὸ χρέος.* Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν ἄνω, ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν ἐναλλάξ.)—204 - 208. Διὰ τοῦ Λ: *ἄλλος, χωλός, λύρα, λαός, βλάχος.*—209. ΣΟΦΟΚΛΗΣ (Σόῦσιμον, Ὄρος, Φῶς, Ὀλίγος, Κύριος, Λανθασμένον, Ἡμέρα, Στέλλω).—210. *Μὴ περιφρόνει τὰ μικρά, διὰ νὰ ἔχῃς τὰ μεγάλα.* (Μὴ περὶ φρ' - ὄνοι - τὰ μικρὰ - διὰ - νὰ ἔχῃς - τᾶ μεγάλα.)

[Αἱ λύσεις τοῦ 18ου φύλλου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ 32ον φύλλον. Ὅσοι δὲν τὰς ἔστειλαν ἀκόμη, εἰμποροῦν νὰ τὰς στείλουν μέχρι τῆς 9ης Ἰουλίου τὸ βραδύτερον, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸν τρέχοντα 156ον Διαγωνισμὸν Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου, ποῦ ἤρχισε εἰς τὸ 18ον φυλ. καὶ θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ 35ον.]

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Ἰουνίου

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. Παπαθέου, Ἰ. Κ. Ἰωαννίδης, Κ. Δ. Ντούλας, Εἰρήνη Μενιδιάτου, Α. Α. Ἀντωνιάδης, Α. Λ. Τζιώτης, Ε. Κ. Βαρδουλάκης, Κ. Δ. Μαρκου, Π. Δ. Ρωμανιώλης, Ε. Χάρτμαν, Γ. Ὄλσσεν, Ρ. Βαρτμύλλερ, Λ. Σλίττ, Οὔγ. Ταίτσ, Α. Ι. Παππᾶς, Δ. Β. Βασιλείου, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Ε. Γ. Νικολάου, Π. Μήλιος, Ἄλδα Βίρχμαν, Θ. Γιαννουλόπουλος, Ν. Ι. Συφάκης, Γ. Ι. Βασαλάκης, Ἑλένη Γ. Πιτσάκη, Γ. Π. Ποταμιάνος, Ε. Ζ. Σῖμος, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Γ. Κ. Χατζηλίας.
ΒΟΣΤΙΝΙΤΣΗΣ: Κ. Παπαγεωργίου.
ΔΕΛΦΩΝ: Δ. Κ. Μανωλίδης.
ΔΙΑΒΟΛΙΤΣΙΟΥ: Γ. Κ. Μαρκόπουλος.
ΙΘΑΚΗΣ: Τ. Σ. Κουβαρᾶς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰάκ. Λεβήδης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Πηνελόπη Α. Τσουκιᾶ, Δήμητρα Ν. Λευθεριώτου, Αἰκ. Α. Ἐξαρχοπούλου, Π. Α. Γρέκ, Δ. Γ. Δεσύλλας, Ἐλισάβετ Γ. Δεσύλα,
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Δ. Χ. Ἀρσένης, Δ. Α. Ζακυθινός.
ΛΙΓΟΥΡΙΣΤΗΣ: Δ. Φ. Μπουρνέλης, Χ. Π. Κοκκέβης.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ἐλπινίκη Ταπανλῆ.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρόκωστας. Σ. Γ. Ἡλιοῦ, Ε. Ι. Παπαδόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Τ. Ρηγόπουλος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀγγλόφιλος, Δ. Μανιάτης, Α. Χ. Καραφύλλης, Ι. Κ. Κοραντινός, Α. Δ. Καλογιάννης, Μαρία Μ. Πετσάλη, Ἐμ. Μ. Πετσάλης, Μ. Φωκᾶς, Γ. Σ. Τσαρῆς, Ι. Α. Καλαφᾶτας, Κ, Π. Μελαύχην, Δ. Γ. Μαμουνᾶς, Ε. Α. Κωνσταντίνου, Μαρία Ε. Χρυσουλάκη.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάκι.
ΠΥΡΓΟΥ: Σ. Ι. Σταυρόπουλος.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γ. Ι. Λεώπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Α. Ν. Βλάχος, Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, Α. Θεοδώρου, Ε. Π. Ἀγγελίδης.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γ. Κ. Δεληγάκης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δ. Γ. Σταματόπουλος.
ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ: Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Χ. Λεμπέσης, Πλάτανος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΕΛΕΝΗ Γ. ΠΙΤΣΑΚΗ ἐν Ἀθήναις, ΔΗΜΗΤΡΑ Ν. ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΟΥ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ΜΑΡΙΑ Μ. ΠΕΤΣΑΛΗ ἐν Πειραιεῖ, αἱ ὁποῖαι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24***) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος δρ. *7*—Χρυσόδετος δρ. *10*.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται·
Ἄδετος δρ. *8*—Χρυσόδετος δρ. *10*.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.